

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Richardus se purgat. n. 45

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

mittunt in carcerem, & post aliquantam temporis moram tradunt Carmelitis ad duos annos custodiendum, spe ducti ad sanam illum mentem reducendi. Tædio solitudinis simulat se velle esse Catholicum, aduocari curat *Richardum VValpolum*. Hic qui multa de indomito viri ingenio audierat, hominem viderat nunquam, subitam miratus rerum conuersionem caute lenteque agendum decernit: Ad dies multos rem extrahit, erudiendo, experiendoque. Queritur Squire sibi non credi; orat, obsecrat expediri rem; ea quæ vehementius dixerat in Catholicos, non suo sensu, sed eorum qui ista acrius defendunt dixisse aiebat. Assentitur tandem *Richardus*, & Deo quæ intus in animo abdita sunt permittens, ore confitentem excipit & absoluit. Sperarat hæc stratagemate festinandam libertatem, quæ cum non daretur, clam ante annum aufugit, relictis in conclauis literis ad *Richardum*, excusantibus quod deo insalutato se subduxisset: Quæ literæ cum in inquisitorum manus primam venissent, ab illis ad *Richardum* peruenire. Edwardus Squire reperto in portu Lucarensi nauis prompta ad soluendum Angliam repetit, & confestim in Classe Essexiana quæ ad vexandas Terceras nauigabat denovo se dat in mare. Meminerit Lector in caula *Campiani*, Cradocum quendam narraffe cum sermo esset de federe Sancto ad Angliam bello subiugandam se interfuisse sermone: haud absimilis hæc fabula cuditur. Squire ut peruenit in Insulam, adiit ad optimatum quempiam, quod se secundum leges sistendo suspicionem abstergeret quam fama loquax sparserat de adiunctione ad Catholicos, & per iocum narrans quidquid fide cum *VValpolo* transegerat, promptum se spondet fore ad Magistratus obsequium. Nondum sciebat miser Deum quâ quis peccat viâ eadem punire peccantem, & facinus in caput vertere facinorosi. Fingitur ex ijs qui cum Squire capti fuerant reuertisse ex Hispaniis quempiam cum literis quæ per inuolucra verborum significabant à Squire quidpiam actitandum esse ex quo multa & magna pendebant. Primum literæ ut erant fictæ, rejciuntur: Tum quoniam alijs res tanta haudquaquam negligenda videbatur, reuocatur Squire à mari: Examinatur: negat sibi quidpiam huiuscemodi intercessisse sermonum cum *VValpolo*: Admouetur quæstioni: Vi tormenti victus fatetur quidquid subdoli fabularum fabricatores illi imposuerant. Accepisse nimirum à *VValpolo* puluerem venenatum in vesica, quem si equitaturæ Reginae ad pomum sellæ aspersisset, (aspergere autem facile posset vesicâ perforatâ ad pomum pressâ) Illa manu ad nares aut ad os, ut fit, admotâ, veneno concepto interiret: Neque sat fuit fateri se accepisse, nisi & attentasse fateretur, quod etiam tormenta expresserant, atque ut manu propriâ quæcunque falsus fuerat signaret.

XXXXV. Hæc ut ad *VValpolum* delata sunt, ridere primum vani capitis inane somnium; Tum constantibus literis certior factus rem serio narrari, scripsit Epistolam & exorsus verbis Magni Athanasij. "Magna, inquit, & clara voce, manuque extensa (quod didici ab Apostolo) Deum in meam ipsius animam testor, & ut scribitur in libris Regum, iussurandum

VValpolum
se purgat.

Epistola
69.

randum concipio, testis sit Dominus, & testis sit Christus eius, quod hæc omnis accusatio falsa est; & protestor coram Deo & Cœlesti curiâ vniuersâ, & in verbo Sacerdotis, mihi in cogitationem nunquam venisse quidquam eorum quæ obijciuntur. Quamuis verò mihi planè persuadeam hanc meam protestationem abundè omnibus, qui cauteriatam non habent conscientiam, fidem facturam de mea innocentia, (nam apud lapsos, & profanos, & extra Ecclesiam positos (vt loquitur Cyprianus) de quorum peccatoribus excesserit Spiritus Sanctus, quid aliud esse possit, nisi mens praua, & fallax lingua, & odia venenata, & sacrilega mendacia, quibus qui credit, cum illis necesse est inueniatur, cum Iudicij dies venerit.) Circumstantias hic aliquas adiungam quibus clarum efficitur hanc omnem accusationem meram esse fabulam ab ijs confictam qui vt Societati nostræ quoquo modo noceant nihil pensi habent quid aut dicant aut faciant mali. Principio igitur tam exigua mihi intercessit cum Squire consuetudo, vt nè nomen quidem hic meum rectè tenuerit; nam in accusatione dicor *Guilielmus* quem *Richardum* dici oportebat. Deinde re eos qui istud scelus mihi impoluerunt, existimare aliquid mihi esse cerebri: Quis vero tantilli iudicij homo rem tantam committeret homini nouo, & profus ignoto, de quo etiam non frustra suspicio esset neque in Sacramento fidelem esse, sed omnia simulatè agere vt euaderet? Addè quod sæpe sæpius rogarit, vt reuersurum se in Angliam commendarem Catholico cuiquam qui foueret domi Sacerdotem; qua in re cum me parum illi fidentem repererit, quâ ratione existimari potest in tanto flagitio futurum me confidentem? Tum inter cætera fertur dixisse, si quid dubitationis in facinore perpetrando occurrisset, iussisse me vt Doctorem quendam adiret inter Sacerdotes seculares carcere tentum, quem nominauit; Nam cum dicant etiam isthic me rem aperuisse nostris, cur non potius cum ad nostros remissem, quàm ad Doctorem illum, quem palam est vniuersæ Insulæ quàm nullo erga Societatem affectu feratur? Sed Dei fuit hæc prouida ratio, vt vero nil simile toti negotio misceretur. Denique Squiri prima negatio, deinde post horarum quinque tormenta, confessionis in quæstione retractatio, & iterata coram iudicibus cum de capite diceret, protestatio, quod neque venenum accepisset, neque quidquam in Anglia attentasset mali aduersus Reginam, ostendunt hominem in laqueos aliorum nequitiam immersum, modò in hanc se partem versasse modò in alteram vt se extricaret; & cum nihil inter omnia certi dixisset, metus & spei vndis iactatum sui ipsiusmet inconstantiam perijisse. Nam cum per tormenta examinantes manu propria signatam expressissent confessionem, non immeritam videbantur necis panam quanquam mendaci intulisse, & vero supplicio tantæ falsitati veritatis vmbra adfinxisse, quò lesuitarum nomen apud populum ab odio non esset immune. Ita poteritum seu astu, seu auro luditur in hominum innocentissimorum fama ac vita ob fines sibi propósitos profliganda.

XXXXVI.